

POSTANOWIENIE

18 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 18 czerwca 2026 r. w Warszawie wniosków pełnomocników z urzędu o uzupełnienie postanowienia, w sprawie z powództwa prokuratora przeciwko K. K., P. K., M. K. i kuratorowi spadku nieobjętego po S. Z. przy interwencji Miasta Kraków po stronie powodowej i M. R. po stronie pozwanej o ustalenie, na skutek skarg kasacyjnych P. K. i M. R. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 16 listopada 2021 r., I ACa 739/20,

- 1. odmawia uzupełnienia postanowienia z 11 marca 2026 r.;**
- 2. prostuje rozstrzygnięcie w postanowieniu z 11 marca 2026 r. przez zastąpienie sumy 3321 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) zł sumą 4982 (cztery tysiące dziewięćset osiemdziesiąt dwa) zł.**

(G.G.)

UZASADNIENIE

Odmawiając przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania Sąd Najwyższy przeoczył, że skarżący byli reprezentowani przez pełnomocników z urzędu, i nie rozpoznał zwartych w skargach wniosków o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej. Postanowieniem z 11 marca 2026 r. Sąd Najwyższy uwzględnił wnioski pełnomocników i uzupełnił postanowienie o odmowie przyjęcia skargi przez

przyznanie pełnomocnikom po 3321 zł kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

Jeden z pełnomocników wniósł o uzupełnienie postanowienia z 11 marca 2026 r. przez uzupełnienie przyznanego wynagrodzenia do sumy 4050 zł i doliczenie do niej Vat. Drugi z pełnomocników wniósł o uzupełnienie postanowienia z 11 marca 2026 r. w ten sam sposób, ewentualnie o sprostowanie oczywistej omyłki przez zastąpienie sumy 3321 zł sumą 4981,50 zł. Obydwa wnioski zostały uzasadnione błędem Sądu Najwyższego w postaci przyznania wynagrodzenia w wysokości 50% stawki, tj. 2700 zł (3321 zł po doliczeniu Vat), ponieważ każdy z pełnomocników z urzędu został ustanowiony dopiero w celu sporządzenia skargi kasacyjnej i przysługuje mu 75% stawki, tj. 4050 zł (4981,50 zł po doliczeniu Vat).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Postanowieniem z 11 marca 2026 r. Sąd Najwyższy przyznał pełnomocnikom z urzędu wynagrodzenie i nie ma podstaw do uzupełnienia tego postanowienia. Podstawą tą nie jest art. 108¹ k.p.c., ponieważ przepis ten jest podstawą do obciążenia strony kosztami sądowymi. Kosztami sądowymi są opłaty i wydatki sądu (art. 2 ust. 1 u.k.s.c.). Sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie obciąża odpowiednią stronę obowiązkiem zapłaty nieuiszczonych opłat i wydatków niepokrytych zaliczkami. Jeżeli sąd przez przeoczenie lub z innych przyczyn (np. ustalenia ostatecznej wysokości danego wydatku już po zakończeniu postępowania) nie objął obowiązkiem zapłaty przez strony wszystkich nieuiszczonych opłat i wydatków niepokrytych zaliczkami, stosuje się art. 108¹ k.p.c. Wynagrodzenie przyznane od Skarbu Państwa pełnomocnikowi z urzędu jest wydatkiem sądu i w przypadku przyznania tego wynagrodzenia już po zakończeniu postępowania, sąd na podstawie art. 108¹ k.p.c. może obciążyć stronę obowiązkiem zwrotu Skarbowi Państwa tego wydatku, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Natomiast nieprzyznane wynagrodzenie nie jest wydatkiem w rozumieniu art. 2 ust. 1 u.k.s.c. i art. 108¹ k.p.c. nie stosuje się.
2. Zastosowanie współczynnika 50%, mimo podstaw do zastosowania współczynnika 75% (§ 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu), było oczywistą omyłką Sądu. Ponieważ sprostowanie może nastąpić także z urzędu (art. 350 § 1 k.p.c.), postanowienie zostało sprostowane w stosunku do wynagrodzeń obu pełnomocników.

Dariusz Pawłyszcz

(G.G.)

[a.ł]